

Ének az alkotókról

I.

Bejártam én a Börzsöny büszke táját,
Amerre nemrég karcsú óz szökeilt,
Halálos füttyel úzta őt a gránát,
Halált takart az erdő és a kert.

Ma már a falvak csendesek. Lepergő
Kökényszírom fut szellő-táltoson,
De én tudom, hogy jajdul még az erdő,
Amint az éj a fákon átoson.

Garázda módon tölgyeink kitörték
Parányi létű, véresujjú törpék,
A koncba marnak így veszett kutyák,

A háborút idézi kint sajogva
Kifosztott tájak minden árva bokra,
Ha ráncbagyúri kéreghomlokát.

II.

A szél pihés virágporokkal öntött
Hajamra könnyű nyári illatot,
Amíg feküdtem, moccanó füvek közt,
Kilenc szekér a hegyre baktatott.

Előbb a lónak adtak enni, aztán
Hagymát evett a harminc jó legény.
— Kenyérkaréj, szalonna, só a
hagymán, —
Borospoháron csillogott a fény.

A csonkatestű fák csak egyre búgták
Kiszáradt águk élnivágyó búját,
Ködfátyolából felnézett a völgy,

A napsugár befestett minden lombot.
A ponyva közt kinyúlva ott kuporgott
Kilenc szekér erős palánta-tölgy.

III.

Harminc fiú a fákat egyre rakta.
Daloltak is, bár hátuk gyöngyözött.
— Rozsdás ma már az egykor hetyke akna —
Erőtlenül gubbaszt a rönk között.

Hajolva ásnak gödröt minden tőnek,
Foguk szoritják, ásójuk ha vág.
— Ki mondaná meg mégis, mért vesződnek? —
Nem ád' ez hasznot sok-sok éven át.

Azért vesződnek, mert övék a hegység,
A lombos erdő. És a végtelenség
Az alkotásban csendül át,

Hogy árnyat leljen majd a gyermek,
Akit szabad hegyek nevelnek,
S kinek virulnak majd e fák.

Kövesi Endre

A kedvesem

A kedvesem nem látom minden estén,
de minden este gondolok reá,
s ha lábnyomát a hó behordaná,
én akkor is csak újra megkeresném.

Pirulva csokol, mint a ritka vendég,
a boltba ő fut át, ha nincs kenyér,
de bármilyen ritkán is lát, azért
türelmesen leül, ha dolgozom még.

Varázsos ujja elsimítja párnám,
teát főz nékem, halkán énekel,
oly egyszerű és tiszta, mint a tej,
de lelke mégis hétszínű szivárvány.

A munkahelyről hozzám jön nevetve,
megérti jól, miféle álom üz,
miért lopózik éjtszakámba tűz,
s miért köszönt a lámpám reggelekre.

— Lehetnék más talán, de akkor nem szeretne. —

Koncz Antal

Van mit védenünk

Hogy nő az asztag!
Nézd csak a gazdag
terméstől terhes
ezerszer áldott
nyári mezőt!
Katona védjed,
költő dicsérjed
vidám életre
keress most rímet:
ölelkezőt.

Mienk az ország!
Életünk sorsát
kezünkbe vettük,
dicsőség dolga
a munka már!

Letűnt világa,
uralma már a
tunya heréknek,
dolgozó népnek
terem a nyár!

Boldog örömbé
fonódjunk össze,
biztató jövőnk
arany-derűje
nevet le ránk.

Építsd a házad!
Rabló ha támad
harcolunk bátran
van mit védenünk,
van már hazánk!